

sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) — Zgodność z tymi przepisami uregulowania regionalnego uzależniającego przeniesienie prawa do gruntów i wzniesionych na nich budynków w określonych gminach od istnienia wystarczającego związku kupującego lub najemcy z właściwą gminą — Naruszenie prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich — Cel interesu ogólnego — Zasada proporcjonalności

(sprawa C-203/11)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Grondwettelijk Hof — Wykładnia art. 21, 45, 49, 56, 63, 107 i 108 TFUE oraz art. 86 ust. 2 WE — Wykładnia art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114), art. 22 i 24 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) oraz art. 2 ust. 2 lit. a) i j), art. 4 pkt 6, art. 9, art. 14 i art. 15 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36) — Pomoc przyznana przez państwa członkowskie — Uregulowanie regionalne w dziedzinie polityki dotyczącej gruntów i nieruchomości — Mieszkalnictwo socjalne — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodne świadczenie usług — Ograniczenia

Sentencja

- 1) Artykuły 21 TFUE, 45 TFUE, 49 TFUE, 56 TFUE i 63 TFUE oraz art. 22 i 24 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, stoją na przeszkodzie obowiązywaniu tego rodzaju uregulowania jak wynikające z księgi 5 décret de la Région flamande du 27 mars 2009, relatif à la politique foncière et immobilière, uzależniającego przeniesienie prawa do nieruchomości znajdującej się na terytorium niektórych gmin wskazanych przez Vlaamse Regering od sprawdzenia przez lokalną komisję „wystarczającego związku” potencjalnego nabywcy owego prawa z tą gminą.
- 2) Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu tego rodzaju uregulowań jak ustanowione w księdze 4 wskazanego rozporządzenia władz flamandzkich, zgodnie z którymi na niektóre podmioty gospodarcze nakłada się „zobowiązanie socjalne” przy udzielaniu pozwolenia na

budowę lub na parcelację, pod warunkiem stwierdzenia przez sąd odsyłający, iż uregulowanie to jest niezbędne i właściwe do osiągnięcia celu w postaci zapewnienia osobom o niskich dochodach i innym niezamożnym kategoriom miejscowej ludności wystarczającej oferty mieszkaniowej.

- 3) Zachęty podatkowe i mechanizmy subwencjonowania przewidziane we wskazanym rozporządzeniu władz flamandzkich mogą zostać uznane za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Zadaniem sądu odsyłającego jest ocena, czy spełnione zostały przesłanki istnienia pomocy państwa, a jeżeli tak, ustalenie w odniesieniu do udogodnień przewidzianych w księdze 4 wymienionego rozporządzenia władz flamandzkich, mających na celu rekompensatę z tytułu zobowiązania socjalnego ciążącego na inwestorach i deweloperach, czy do środków tych znajduje zastosowanie decyzja Komisji 2005/842/WE z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 [WE] do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym.
- 4) Budowa mieszkań socjalnych sprzedawanych następnie po ograniczonych z góry cenach instytucjom mieszkalnictwa socjalnego lub za ich pośrednictwem mieści się w zakresie znaczeniowym pojęcia „zamówienie publiczne na roboty budowlane” zdefiniowanego w art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 596/2009 z dnia 18 czerwca 2009 r., jeżeli spełnione są kryteria określone w tym przepisie, co ustalić powinien sąd odsyłający.

(¹) Dz.U. C 211 z 16.7.2011.
Dz.U. C 219 z 23.7.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 maja 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Düsseldorf — Niemcy) — Melzer przeciwko MF Global UK Ltd

(Sprawa C-228/11) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja szczególna w sytuacji, gdy przedmiotem postępowania jest czyn niedozwolony lub czyn podobny do czynu niedozwolonego — Transgraniczny udział większej liczby osób w popełnieniu czynu niedozwolonego — Możliwość ustalenia właściwości miejscowej w oparciu o miejsce popełnienia czynu przez sprawcę szkody innego niż pozwany („wechselseitige Handlungsortzurechnung”))

(2013/C 225/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Melzer

Strona pozwana: MF Global UK Ltd

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht Düsseldorf — Wykładnia art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1, polskie wydanie specjalne: rozdział 19, tom 4, s. 42) — Jurysdykcja specjalna w przypadku odpowiedzialności z tytułu popełnienia czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego — Ustalenie właściwości miejscowej dla wniesienia pozwu odszkodowawczego w przypadku, gdy w popełnieniu danego transgranicznego czynu niedozwolonego uczestniczyło więcej osób — Możliwość ustalenia tej właściwości w oparciu o miejsce popełnienia czynu wywołującego szkodę przez sprawcę innego niż pozwany.

Sentencja

Artykuł 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że nie zezwala on na uznanie, z tytułu miejsca wystąpienia zdarzenia wywołującego szkodę, przypisywanego jednemu z domniemych sprawców szkody niebędącemu stroną w sporze, jurysdykcji wobec innego domniemanego sprawcy tej szkody, który nie działał na obszarze właściwości sądu, przed którym zawisł spór.

(¹) Dz.U. C 211 z 16.7.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 czerwca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-241/11) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/41/WE — Działalność instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzór nad takimi instytucjami — Częściowy brak transpozycji w wyznaczonym terminie — Wyrok Trybunału stwierdzający istnienie uchybienia — Niewykonanie — Artykuł 260 ust. 2 TFUE — Kary pieniężne — Ryczałt)

(2013/C 225/08)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Z. Malůšková, N. Yerrell i K.P. Wojcik, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek i J. Očková, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Art. 260 TFUE — Niewykonanie wyroku Trybunału z dnia 14 stycznia 2010 r. w sprawie C-343/08 Komisja przeciwko Republice Czeskiej — Brak wydania w przewidzianym terminie przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2003/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie działalności instytucji pracowniczych programów emerytalnych oraz nadzoru nad takimi instytucjami (Dz.U. L 235, s. 10) — Zasądzenie ryczałtu i okresowej kary pieniężnej

Sentencja

- 1) Nie podejmując do dnia, w którym upływał termin wyznaczony w wezwaniu do usunięcia uchybienia skierowanym do Republiki Czeskiej przez Komisję Europejską na mocy art. 260 ust. 2 TFUE, wszelkich środków zapewniających wykonanie wyroku z dnia 14 stycznia 2010 r. w sprawie C-343/08 Komisja przeciwko Republice Czeskiej, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy art. 260 ust. 1 TFUE.
- 2) Republice Czeskiej nakazuje się zapłacić na rzecz Komisji Europejskiej, na rachunek „Środki własne Unii Europejskiej”, ryczałtu w wysokości 250 000 EUR.
- 3) Republika Czeska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 232 z 6.8.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 30 maja 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-270/11) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2006/24/WE — Zatrzymywanie generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem usług łączności elektronicznej — Wyrok Trybunału stwierdzający uchybienie — Niewykonanie — Artykuł 260 TFUE — Sankcje pieniężne — Nałożenie ryczałtu)

(2013/C 225/09)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Tufveson, D. Maidani i F. Coudert, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk i C. Meyer-Seitz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 260 TFUE — Niewykonanie wyroku Trybunału z dnia 4 lutego 2010 r. w sprawie C-185/09 Komisja przeciwko Szwecji — Żądanie nałożenia okresowej kary pieniężnej